

Arrest

nr. 48 288 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 december 2009 het Rijk binnen en diende op 15 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 17 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over het Servische staatsburgerschap te beschikken en van etnisch Albanese origine te zijn. In 1994 huwde u officieel met X. Op 8 juli 2002 diende uw echtgenoot een eerste asielaanvraag in België in omwille van problemen die hij zou gekend hebben met de Servische politie. Op 30 juli 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 6 augustus 2002 werd uw echtgenoot door de Belgische autoriteiten teruggeleid naar Prishtinë (Kosovo). Omwille van problemen die uw echtgenoot zou gekend hebben met de Servische gendarmerie – hij zou éénmaal

door de Servische gendarmerie zijn onderschept toen hij op weg was naar zijn werk – vroeg hij op 27 augustus 2007 voor de tweede maal asiel aan in België. Op 7 december 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw echtgenoot zich nog steeds in België bevindt, alsook zijn ouders, zijn broers en zus, besloot u om samen met uw kinderen uw echtgenoot achterna te reizen naar België. U wilde samen met uw kinderen bij uw echtgenoot hier in België leven. Op 25 december 2009 namen u en uw twee minderjarige kinderen het vliegtuig in Skopje. U kwam in Brussel aan en vroeg op 15 januari 2010 asiel. Ter ondersteuning van uw identiteit legt u uw paspoort, uitgegeven te Vranje op 11 november 2009, uw identiteitskaart, uitgegeven te Preshevë op 15 april 2009 en de paspoorten van uw zoon X en van uw dochter X, beide uitgegeven te Vranje op 12 november 2009, neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Servië verlaten hebt omdat u zich samen met uw kinderen bij uw echtgenoot, die reeds in België verbleef, wilde voegen (CGVS pp. 3-4). U preciseerde dat u uw land verlaten heeft omdat kinderen bij hun beide ouders moeten leven, dat de aanwezigheid van de beide ouders belangrijk is en dat naast uw echtgenoot, ook de overige leden van zijn familie zich in België bevinden, waardoor er in uw dorp in Servië niet veel familie meer rest (CGVS pp. 3-4). De door u aangehaalde redenen voor uw vertrek zijn bijgevolg louter persoonlijk en familiaal van aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers enkel en alleen omwille van familiale redenen, namelijk het feit dat u zich samen met uw kinderen bij uw echtgenoot en zijn familie die zich reeds in België bevonden, wilde voegen, uw land heeft verlaten. U gaf aan dat u behalve deze familiale reden geen andere redenen had om uw land te verlaten (CGVS p. 4). In dit verband gaf u uitdrukkelijk aan dat u uw land niet verlaten heeft omwille van problemen die u er zou gehad hebben (CGVS p. 3-4). U verklaarde na het vertrek van uw echtgenoot naar België geen problemen in Servië te hebben gekend naar aanleiding van de problemen die uw echtgenoot zou gehad hebben met de Servische gendarmerie (CGVS p. 3). U stelde eveneens nooit problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten of met andere burgers in uw land (CGVS p. 3). U stelde bovendien expliciet bij een eventuele terugkeer naar Servië geen enkele vrees te koesteren (CGVS p. 4).

Er kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Uw paspoort, uw identiteitskaart en de paspoorten van uw kinderen bevestigen uw identiteit en de identiteit van uw kinderen, maar doen voor het overige geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster wijst op de *“Formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en afwezigheid van bevoegdheid.”*

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze duidelijk wordt gemotiveerd. Dit middel is dan ook niet dienstig aangevoerd. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3.1. Verzoekster merkt op dat *“De tegenpartij heeft niet geantwoord op de argumenten van Mevrouw R.J. Het begin van de beslissing wordt niet aangevuld”*. Daargelaten dat dergelijke taalgebruik een verzoekschrift onwaardig is, minstens onzorgvuldig, wordt niet aangeduid wat ontbreekt in de bestreden beslissing. Verzoekster verklaarde dat zij naar België kwam *“om met mijn familie samen te zijn”*. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster expliciet bevestigde dat de *“enige reden voor u om uw land te verlaten was dat u hier bij uw man wilde leven? (...) ja, het is normaal, de kinderen moeten leven bij beide ouders, de aanwezigheid van de twee ouders is belangrijk”*. Verzoekster ontkent zelf haar nationale autoriteiten te vrezen (zie gehoorverslag CGVS, 28.04.2010, p.3 *“zou u iets te vrezen hebben bij terugkeer naar Servië? (...) nee, ik zou niets vrezen, ik zou enkel alleen zijn, zonder mijn echtgenoot of familie. De gehele familie van mijn man is hier ook. Ik was daar alleen met mijn kinderen.”*). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekster louter om familiale en persoonlijke migratierechten naar België kwam. In het uiterst summiere verzoekschrift onderneemt verzoekster niet de minste poging om de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen en beperkt zich tot de loutere bewering *“Er dient te worden vastgesteld dat Mevrouw R.-J. elementen of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat Mevrouw R.-J. verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij zich alsnog op bedoelde vrees kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar Servië. Het probleem de verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”* (sic). De motieven van de bestreden beslissing blijven derhalve onverminderd overeind.

2.3.2. Aangezien verzoekster zelf verklaarde geen nood te hebben aan internationale bescherming kan ze zich niet nuttig beroepen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) noch van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

2.3.3. Aangezien verzoeksters asielmotieven enkel op persoonlijke motieven en familiemigratie berusten is de asielaanvraag een misbruik van de asielprocedure.

2.4. Het middel is ongegrond.

3. Verzoekster voert aan: *“Aan het C.G.V.S., het is de commissaris generaal die de uiteindelijke beslissing neemt. Wanneer de commissaris afwezig is, wordt de beslissing door een Adjunct commissaris genomen. In het aanwezige geval, erop moeten de assistent-commissaris had wijzen dat hij voor de verhinderde algemene commissaris ondertekende.”* (sic)

3.1. Artikel 57/9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, 1° tot 7°, wordt de beslissing genomen door de Commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten en dit onder gezag en leiding van de Commissaris-generaal. In dat geval ondertekenen de adjuncten met de formule « Bij delegatie ».”* In casu werd de bestreden beslissing ondertekend door een adjunct-commissaris en bevat deze handtekening het opschrift *“Bij delegatie”*. Derhalve is aan voormelde wettelijke vereisten voldaan.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK